

Důvěra (21.8.2014)

Příroda je mocná čarodějka, a tak mě občas dokáže probudit uprostřed noci či nad ránem. Jako tuhle sobotu. Vyštrachala jsem se z postele a potmě se vydala na záchod. Mám to jen pár kroků a nestojím o to, abych se úplně probudila. A potom jsem opět udělala tu chybu, že jsem při usedání kontrolně nezašátrala za sebou rukou, a propadla jsem se do toaletní mísy.

Neznám moc nepříjemnějších překvapení, než v polospánku zasunout obnažené pozadí nezvykle hluboko do záchodu a posléze pád zarazit o tvrdou a studenou sanitární keramiku. Zařvala jsem. Okamžitě mě zaplavil adrenalin, srdce se rozbušilo a příjemně útlumový stav se změnil v ostražitou a silně napruženou bdělost.

Protože hluk vylákal Vaška z ložnice, začali jsme ještě před sobotním rozbřeskem diskutovat o tom, zda je na vině to, že si na záchodě nerozsvécím (tvrdil Vašek), nebo to, že záchodové prkénko nebylo řádně na svém místě (oponovala jsem já).

Zcela nepochybně jsem měla pravdu já, nicméně vysoká hladina adrenalinu klesala jen velmi zvolna, a tak místo posilujícího a zaslouženého spánku jsem pod dekou přemýšlela nad tím, jak moc se spoléháme na správné a obvyklé fungování světa, jak moc je náš život postaven na

důvěře.

Je to určitě nezbytné, jsme dnes obklopeni tolika neznámými faktory, které nemůžeme nijak ovlivnit, a používáme tolik věcí, kterým často ani nerozumíme, že bychom bez důvěry v jejich správné fungování ani nemohli existovat.

Spoléháme na to, že to, co si koupíme, bude zdravotně nezávadné a kvalitní, že na nás člověk, kterého míjíme, nevytáhne nůž, že se nám banka dobře postará o peníze, které jsme si u ní uložili, že nám dá řidič v autě na přechodu pro chodce přednost. Bez důvěry v lidi a základní dodržování daného řádu a pravidel to zkrátka nejde.

Ale přece jen asi neuškodí občas si za sebou zašátrat rukou. Pro jistotu.

{fshare}